

szini
kola-
sicher
errei-
Rei-
D kr.
elő-
Bara-
onka,
ujza
egje-

chik
kező
orgó
nek
velő
buz-
tött
zut-
ink
t a
be-
gy-
ben
osz-
k s
lor
lés
ré-
nk
ak,
én
is-
és,
ei-
g-

a

t-

et.

KIS IRAT



Á TÖLGY ALATT. (Lásd a 156. lapon.)

XXIX. kötet, 10. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1885. szeptember 6-án.

A SZERETET ÚTJA.

— Elbeszélés. —

(Vége.)



KAMRÁCSKÁNAK csak egyetlen egy kicsike ablaka volt. Teréz fölnyitotta és kinézett, de onnan ugyan édes keveset láthatott. A titkos kamra ablaka természetesen úgy volt csinálva, hogy sehonnan se lehessen látni és így viszont az ablakból is csak a nagy kastély födelére nyílt a kilátás. Az ablak alatt egy minden oldalról magas falakkal körülzárt kis vakudvar volt, melybe sehonnan sem lehetett belépni, nem volt kapuja.

— Itt nem sokat látok, gondolá a kis királyné. És azt sem hallom, valjon keresnek-é? Szeretném tudni, nagyon csodálkoztak-e, hogy nem voltam az ozsonnánál. Matild kisasszony bizonyosan kérdészködött utánam Andortól meg Palikától, mert látta, hogy velök játszottam. Képzem, hogy meg vannak ijedve... mert tőlük fogják számon kérni, hová lettem. Nagyon mulatságos, hahaha!

Hanem egy kis idő múlva már mégsem találta olyan mulatságosnak a dolgot. A kamrácskában most már egészen sötét lett, Teréz unni kezdte a rejtőzést.

— Már eleget kereshettek, most már kimegyek... nem sokára itt a vacsora ideje.

Az ajtóhoz lépett s meghökkenve, reszketve állt meg. Csak most vette észre, hogy az ajtónak belőlről is titkos zárja van, ezt pedig ő nem ismeri. Mikor hajdan atyjával itt járt, nem zárták be maguk után az ajtót s így Teréz nem is

tudta, hogy bent hol kell keresni a titkos rugót, mely az ajtót fölnyitja.

Fogva volt, becsukva olyan helyre, melyből nincs menekülés. Senki sem tudja, hogy itt van... mi lesz belőle?

— Meg kell találnom a titkos rugót, okvetlenül meg kell találnom... bizonyosan itt is úgy lesz, mint kívül...

Kereste, de hiába. Már egészen sötét volt, nem láthatott semmit. Százszor is végig tapogatta a falat mindenfelé, de mind hiába, végre is abba kellett hagynia. A rettegés mindinkább erőt vett rajta, rázta, döngette az ajtót, de ez nem használt semmit... azokban a termekben ott soha sem járt senki. Azután az ablakhoz ment és kétségbeesetten kiáltozott segítségért. De hangja hiába szólt a szűk vakudvarban, ott senki sem hallhatta meg.

Mély, ijesztő csend és teljes sötétség volt körülötte s a halálra rémült kis királyné zokogva vetette magát a földre

— Oh Istenem, mi lesz belőlem! Oh, minék is jöttem ide! Rosz voltam, daczos voltam, rosztat akartam! Soha, de soha sem tennék többé ilyet, csak most az egyszer kimenekülhetnék erről a szörnyű helyről! Oh, ugy félek! Mennyire sajnálom, hogy olyan oktalan voltam.

Igen most már valóban sajnálta, de már későn.

Kartai György ezen a napon későn este tért haza. Meglepetve látta, hogy mindenki sápadtan, ijedten néz rá. Csakhamar megtudta az okát: Teréz eltűnt s hiába kutatták, keresték mindenfelé, nyomra veszett. Kartai maga is megdöbbsent s mindenek előtt azt fürkészte, hol volt, mit

csinált Teréz legutoljára; így természetesen megtudta, hogy Andorral és Palikával játszott, megint összepöröltek s haragosan futott el.

Andor őszintén mondta el, mikép történt s atyja elszomorodva nézett rá:

— Tehát így fogadtad meg tanácsomat, intésemet, hogy szeretet által nyerd meg őt testvérednek? Ki lesz az oka, ha ez az indulatos gyermek valami oktalanság által most nagy bajt okozott magának?

Sápadtan, bünbánólag sütötte le szemeit Andor, de Palika oda sietett hozzá, megölelte és védeni akarta.

— Nem Andor volt az oka... igazán nem... Teréz olyan akaratos volt!... ő maga a hibás.

— Nem, én is hibás vagyok! szölt Andor őszintén. Szeretetlen szóval sértetem... pedig egy kis engedékenységgel békén megférhettünk volna.

Kartai kissé megengesztelődve nézett fiára, látva ennek őszinteségét. De most nem volt ideje, hogy ezzel foglalkozzék. Az eltűnt kis királynét kellett keresni. Alapos nyomozás után annyit kiderítettek, hogy egyik cseléd látta bemenni a kastélyba, kimenni pedig senki sem. Tehát itt bent rejtőzik valahol.

— Az lehetetlen, itt minden zugot átkutattunk, mondá a nevelőnő.

— Van egy rejtett szoba, melyet csak a család tagjai ismernek és Teréznek talán megmutatta az atyja... talán oda rejtőzött s nem tud kijönni, mert nem ismeri jól a titkos rugót. Szegény gyermek, mennyire remeghet ott.

És Kartai, lámpást véve kezébe, egyenesen a titkos szoba felé ment. Fölnyitotta az ajtót.

— Teréz, kedves gyermekem, itt vagy?

Nem felelt senki. Kartai belépett, körülnézett — a szobácska üres volt.

Már vissza akart térni, mikor szemébe ötlött valami: az ablak nyitva volt. Ez nem szokott nyitva lenni. Ijesztő gondolat lepte meg Kartait. Az ablakhoz lépett s kihajolva, aggódva kiáltá:

— Teréz! Kedves kis leányom! Itt vagy-e valahol?

Válasz nem hallatszott, de a kutforma szűk, mély vakudvar aljából kinos nyöszörgés hangzott.

— Ott van! A szerencsétlen gyermek! Hogy juthatott oda? Gyorsan létrát, emberek jöjjenek!

Igen, Teréz ott feküdt összetört lábbal, az udvar mélyén, félig eszméletlenül. Mikor minden kiáltozása, erölködése hasztalan volt, iszonyu rémület fogta el, hogy e félreeső, titkos rejtekben nyomorultan, éhen kell elvesznie. Az jutott eszébe, hogy talán ott lent az udvaron van kapu, ha ott zörget, inkább meghallják; az ablak magasan van, de a párkányzatba kapaszkodva, talán lejuthat, ha kissé magasról is kell majd ugrania. A rémület megzavarta elméjét, nem tudta mit cselekszik, s a mint a végzetes terv eszébe ötlött, mindjárt végre is hajtotta. Vesztére! Alighogy kiereszkedett az ablakon s kapaszkodni kezdett a kiálló párkányzatba, már észre vette, hogy lehetetlen kísérletbe fogott bele. Reszketve kapkodott, kezei megsusztak a sima kövön s rémült sikoltás-

sal bukott le a magasból. Nagyot zuhant, szörnyű fájdalmat érzett egyik lábában, aztán nem tudott semmit, elájult.

Mikor kissé magához tért, teljes esőnd és sötétség volt körülötte. Nem tudott mozdulni, nem birt kiáltani sem, iszonyu fájdalom gyötörte. Azt hitte, már napok óta fekszik ott. Aztán egy kis világosságot látott fent, majd meg hangokat hallott, de nem tudott megszólalni. Készen volt rá, hogy most már meg kell itt halnia.

Egyszerre azt érzé, hogy valaki gyöngéden fölemeli, szeretettel simogatja. Fölnyitotta szemeit s világosságot látott... kábultságában szinte azt hitte, angyal szállt le segítségére. Aztán föltekintett és Kartait látta maga mellett. Mert Kartai maga szállt le oda, a viláért sem bizta volna másra a szerencsétlen gyermeket.

Teréz halk, remegő hangon suttogá:

— György bácsi... oh ne hagyjon el... ne hagyjon itt meghalnom... mentsen meg! Mentsen meg!

— Ne félj semmit, szegény gyermekem. Azért vagyok itt, hogy megsegitslek.

Nem tudhatta, hol van a leányka megsérülve, tehát rendkívül óvatosan gyöngéden emelte föl és jobb karjára meg a vállára fektette. Teréznek sajgott a lába, de mégis észrevette, mily gyöngéden bán vele nagybátyja s mikor reá tekintett, látta, mily szeretettel, részvéttel néz reá, pedig hiszen haragudhatnék, mikor Teréz ilyen bajt okozott.

— Ha birsz, fogózzál a nyakamba, kedvesem, mondá Kartai.

Teréz megölelte, most legelőször, s úgy vélte, mintha valami jó mentő angya-

lát ölelné meg. Kartai aztán lassan, óvatosan, bal kézzel fogózva fölhaladt a létrán az ablakig, hol a nevelőnő vette a beteget be a szobába. De a nevelőnő nem volt olyan erős, mint Kartai, talán nem birta olyan jól tartani s Teréz talán nagyobb fájdalmat érzett, mert hangosabban jajgatott és könyörgőleg mondá:

— A bácsi vigyen... csak a bácsi!

— Igen, kedvesem, én viszlek.

És Kartai maga vitte tovább, az ágyig, melybe lefektették. Még mikor feküdt is, görcsösen fogta megmentője kezét. Kartai pedig aggódva ült ott mellette, mert a mig az orvos meg nem érkezik, nem tudhatta, milyen nagy baja történt a szegény kis királynénak. Teréz csak halkán nyöszörgött, sokszor egészen el is hallgatott és szinte csodálkozva nézett a bácsira. Egyszerre megszólalt:

— György bácsi... nagyon haragszik rám?

— Mi jut eszedbe kedvesem! Már hogy haragudnám!

— De mikor olyan nagyon rossz és esztelen voltam...

— Most nem gondolunk arra, hanem a szenvedésedre, szegény kis gyermekem. Bár csak gyorsan segíteni tudnék.

— Milyen jó maga, György bácsi hogy nem haragszik!

— A kit szeretünk, arra soha sem haragszunk igazán, de akkor legkevesebbet, mikor szenved, mint te most, kedves kicsikém.

Teréznek most, hogy olyan tehetetlennek, szenvedőnek érezte magát, olyan jól esett a gyöngéd, szerető vigasztalás, hogy szinte könyezve mondá:

most ug
megeng

dig azt

azért b

sam...

mellette

—

hogym

—

oka, öt

okoztan

—

vesem.

—

ragudni

—

Megláss

hagy el

mindjár

—

mekem,

Ter

kosára.

Ter

királyné

szen má

arra gon

betegne

mert az

hogylá

fog tart

nemrég

sápadtan

— Oh... én mindig haragudtam... most úgy szeretném, ha... a bácsikám megengedné, hogy szeressem.

— Bohó gyermek! Hiszen én mindig azt kívántam.

— Igen, de én nem hittem... és azért bujtam is el, hogy megboszantsam... És Andor mért sirt, mikor most mellette elvittek?

— Mert nagyon sajnál, és bánja is, hogy miatta szenvedsz.

— Nem, nem miatta... nem ő az oka, őt ne dorgálja, bácsi... én magam okoztam... inkább reám haragudjék.

— Nem haragszom senkire, kedvesem.

— De mikor én megérdemlem.

— De mikor én meg nem tudok haragudni arra, a kit szeretek.

És megcsókolta a kis beteget. Teréz pedig megölelte és szintén megcsókolta.

— György bácsi, én is szeretem! Meglássá, jó leszek... de ugy-e, nem hagy el, itt lesz mellettem... akkor mindjárt nem érzem annyira a fájdalmat.

— Itt leszek melletted, kedves gyermekem, mindig, a mikor csak kívánod.

Teréz elégedetten dőlt vissza vánkosára.

Teréz megint kiskirályné, igazi kiskirályné lett a kastélyban, csak hogy egészen másféle, mint azelőtt. Mindenki csak arra gondolt, hogy kedvére tegyen a kis betegnek, ki nagy fájdalmakat szenvedett, mert az orvos csakugyan azt találta, hogy lába tört a nagy esésben és sokáig fog tartani, míg fölkelhet az ágyból. A nemrég olyan szilaj, akaratos leányka sápadtan, csöndesen feküdt s öreg dadá-

dáján kívül csak a nevelőnő és Kartai mehettek be hozzá. Valahányszor szendergéséből fölébredt, mindig azt kerdezte:

— György bácsi... hol van György bácsi?

És Kartai, elhagyva sok más fontos dolgát, mindjárt ott termett mellette. Kifogyhatatlan türelemmel és szeretettel ápolta, dédelgette a kis beteget, kit senki sem tudott fektében oly jól eligazítani, senki sem tudott olyan jól etetni, vidám beszéddel szórakoztatni, mint György bácsi. Teréz arra már elég nagy és okos leányka volt, hogy felfogja, mily jószág, szeretet kell ahhoz, hogy a bácsi ezt tegye; ennyi gyöngéd szeretetet ő még soha sem tapasztalt, talán még édes atyjától sem. Azelőtt teljesítették minden szeszélyét, de most György bácsi még ha meg is tagadott valamit a betegről, olyan formán tette, hogy a kis királyné szeliden mondá:

— A mint bácsikám akarja... jobban tudja, mint én.

És jó szívében meggyökerezett a szeretet nemes érzete.

Andor is látta, mit cselekszik atyja, és mély szégyenkezés fogta el. Most látta igazán, mi az a szeretet utja! Ő azt hitte, nagyot mivel, ha néha egy kis türelmet tanúsít Teréz valamely szeszélye iránt; most látta, hogy ha valakinek szeretetét akarjuk megnyerni, legelőször is szükséges, hogy magunk igazán szeressük, szívből jók, önfeláldozók legyünk. És mert Andor érezte, hogy ő nem ilyen volt, nagyon bántotta a lelkiismeret. Ha legalább bemehetett volna Terézhez, hogy bocsánatot kérjen tőle; de vagy két hétig be

nem eresztették, mert a kis betegnek nyugalomra volt szüksége. Nem volt Andornak kedve semmi játékhoz s Palika is elvesztette vigságát; legtöbbször csöndesen üldögéltek egymás mellett és busultak a történten. Mert Palika is busult nagyon.

— Végtére is én vagyok tulajdonképen az oka, mondá bánkódva. Ha én itt nem vagyok, akkor ez bizonyosan nem történik. Teréz azon boszankodott, hogy veled játszottam s nem ő vele és hogy a te pártodon voltam ő ellene.

— Igen, de mégis az én hibám volt, mert figyelmesebbnek kellett volna lennem, mikor tudtam, hogy Teréz már különben is makranczos és velem még nem barátkozott meg... Én mondtam neki, hogy szeretem, ha nem látom... majd-hogy be nem telt a szavam!

— No de majd meggyógyul... biztatta Palika.

— De hátha nem? Ha jobban van, mért nem eresztenek be hozzá?

Épen akkor jött ki apja a betegtől. Kartai sápadt, fáradt volt a sok virrasztástól, de azért nyájas, mint rendesen. Andor hozzá sietett.

— Kedves apácska, hogy van Teréz?

— Jobban. Most már nyugodtak lehetünk, hogy meggyógyul.

— Hála Istennek! Oh, nem tudtam megbékülni magammal.

— Most már ne gyötörd magadat ezzel, fiam. Hibáztatok mindketten, de a szerencsétlenség is jó volt valamire. Teréz meggyőződött, hogy nem vagyok ellensége s rosszul cselekedett, mikor megtagadta

tőlem szeretetét. Most már, azt hiszem igazán szeret.

— Oh, akkor a te kedvedért velem is meg fog barátkozni, kedves jó atyám.

Ebben Andor nem tévedett. Teréz, a mint lassacskán javult, mindinkább beszédesebb lett. De György bácsinak kellett mindig ott lenni, mert hát olyan furesa volt az, hogy György bácsitól még azt is örömmel hallgatta, mikor ez azt magyarázta meg, mit tett Teréz helytelenül.

— Pedig sokat, nagyon sokat tettem rosszul, ugy-e bácsikám? mondá egyszerű őszintén. Nem csoda, hogy végre is pórul jártam. Hát Andor sajnálja-e, hogy beteg vagyok?

— Hogyne sajnálná?... kivált mikor egyrészt ő az oka!

— Nem, nem ő, nem ő! szólt a kis leány nemes jó indulattal. Oh, ugy szeretném már látni, hogy megmondjam neki.

— Ha kívánod látni, behívom.

Andor szinte félve és zavarodottan lépett be. Hetek óta nem beszélt kis rokonával; mikor utoljára látta, pirospozsgás, erős, szilaj, haragos leányka volt; most halványan, nyugodtan és nyájasan mosolyogva feküdt ott és kezét nyujtotta. Andor élénken ragadta meg és könyezve mondá:

— Teréz, kedves Terézke, bocsáss meg, hogy olyan rossz voltam irányodban...

— Ugyan ne mondd azt, hiszen én voltam a rossz.

Kartai mosolyogva szólt közbe:

— Jól van, egyeztetek meg, hogy mindketten hibáztatok s tegyétek jóvá azzal, hogy ezentul szerető testvérek lesztek.

— Én szívből kívánom, mondá Andor.

— De én is.

És a haragos két rokon megölelte egymást. És tudja Isten mért, de mindkettejöknek olyan jól esett, hogy most derűlten mosolyogva, nyájasan néznek egymásra. Azután behívták Palikát is és hármias volt az öröm.

Teréz még sokáig nem állhatott lábra s a szobában kellett üldögnie. De ha sajnálta is, hogy nem járhat-kelhet a szabadban, vidáman teltek napjai, sohasem unatkozott. Kartai most már mehetett dolga után, ott volt helyette Andor, ki igazi jó testvér módjára mindig csak a kis betegre gondolt s mihelyt csak tehetett, oda sietett hozzá, hogy szórakoztassa. A vig Palika ebben hűségesen segítette s oly vidám játék folyt ott a betegszobában, hogy a harmadik szobába is elhalatszott. Megtörtént sokszor, hogy a kis királynén erőt vett régi akaratossága, de most már nem lett belőle pörpatvar; Andor nem vesztette el türelmét, hanem szeliden magyarázta meg, hogy ezt vagy azt mért nem játszhatják. És ha igaza volt, Teréz utoljára mindig be is látta, lassanként pedig megszokta, hogy ő is türelmes legyen, ha nem teljesítik kedvét, sőt mert jó szíve volt, mindinkább örömét találta abban, hogy ő tegyen másoknak a kedvére.

Hetek multak, Teréz arca lassanként kipirosodott, s egy napon az orvos kijelenté, hogy már a kertbe is kísétálhat.

Nagy volt az öröm a házban, de leginkább örült maga a kiskirályné. Egymaga még nem sétálhatott, de ott volt Andor, ennek karjára támaszkodhatott. Minden nap kísétáltak, mindig messzebb-messzebb s Andor örömét lelte benne, hogy hugocskáját vezetheti, Teréz pedig őszintén hálás volt, hogy Andor feláldozza minden multságát, csak hogy vele szívesseget tehesen. És lassu sétáikban oly kedélyesen elesevegtek, hogy már előre örültek a sétának. Eljártak a kertben minden szép helyre, együtt gyönyörködtek a szép virágokban s az lett a vége, hogy mikor Teréznek már nem is volt szüksége támaszra, mégis mindig karonfogva együtt sétáltak ki.

Mire megjött az ősz, vidámság uralkodott a kastélyban. Csak egyszer busultak kissé, mikor Palika, ugyancsak megerősödvé, egészségesen, haza utazott. De Kartai megvigasztalta őket azzal, hogy a karácsonyi szünidőre Palika megint eljön.

El is jött és örömmel látta, hogy Teréz és Andor azóta még jobb barátságot kötöttek, most már igazi jó testvérek. Nem is lehetett ezt csodálni, mert mindketten megtanulták Kartaitól a szeretet utját: az egymás iránt való nyájasságot, figyelmet, türelmességet és szolgálatkészséget. S ha ők boldogok voltak, legboldogabb volt Kartai, ki meggyőződött, hogy példájával rávezette a két gyermeket a jó utra.



várták az érkezőket, már jóval a kitűzött idő előtt, mert úgy illik, hogy a ki vendéget vár, ne kalandozzék el a háztól, hanem otthon nézegessen körül, rendben van-e minden.

Vörösbecy ur lakásán rendben volt minden. Pompás helyecske volt, távol minden zajos helytől, mélyen bent a ligetben. Nem kellett attól félni, hogy valami pajkos fiuk oda-tévednek és üldözöbe vesznek; még Karvalytól, Sólyomtól, sem igen kellett tartani, mert olyan sűrű volt a bokor, hogy ha oda beosontak, a gonosz ellenség nem férhetett hozzájuk.

Nemsokára jöttek a vendégek. Legelső volt Ökörszem ur az ő apró familiájával. Nem csoda, hogy elsőeknek érkeztek. Nyugtalan kis... KOMÉDIÁT JÁTSZOTTAK. (Lásd a 155. lapon.)

népség, nincs maradás, folyton ugrál, röpked és szökdécsel s alig bírták bevárni, hogy már mehessenek a mulatságra. Vörösbecy ur barátságosan kezét szorított Ökörszem urral, de a fiatal Vörösbecy urfi kissé kancsal szemmel nézett a legfiatalabbik Ökörszem kisasszonyra és ez is elfödte legyezőjével az arcát (Lásd a képet a 155. lapon). Az öregek nem ügyeltek erre, nem



is tudták volna az okát, pedig hát volt annak igen alapos oka, mert a minapában Vörösbecy urfi szörnyű módon megapprehendált Ökörszem kisasszonyra. Hogy is ne? Pompás kövér bogárkát pillantott meg és örvendezve szólt:

— Jaj de pompás ozsonnám lesz!

— Majd holnap! szólt valaki gúnyosan. Ez bizony az enyém.

És hirtelen előbukkant Ökörszem kisasszony, bekapta a kövér bogárkát, aztán nagyot nevetve röpkült odább. Vörösbecy urfi, nem csoda, boszusan nézett utána, mert azt senki sem szereti, ha az ozsonnáját elkapják az orra elől. Hordta is vörös begyecskejében a haragot egészen mostanáig, Ökörszem kisasszony pedig látta ezt és mindjárt kitalálta az okát.

A ki rossz fát tett a tűzre, az soha sem mer bátran szembe nézni. Aggódott is a kis bünös, hogy majd a sok vendég előtt megszégyeníti; de Vörösbecy urfi gavalér volt és így okoskodott:

— A vendég iránt udvariasnak kell lenni; kétszeresen, ha kisasszony. Én itt-hon vagyok, nem szabad rontanom a mulatságot.

Odaröppent tehát Ökörsem kisaszszonyhoz és jókedvűen mondá:

— Jó volt az oszonna ugy-e, melyet elkaparítottál előlem? No, sebj, akkor haragudtam ugyan, de most már nem haragszom. Majd tánczolunk együtt.

Igy szépen rendbe jött a dolog, a mint illik, mert apróságok miatt nem szabad haragot tartani és nagyon csuf dolog az, mikor a fiatalok durczásan néznek egymásra, még ha az öregek nem látják is. Most sem látták, mert egymásután sűrűn érkeztek a vendégek: a Csalogány, Tengelicze, Csiz, Rigó, búbos Banka, az éhes Veréb, ki a jó lakomának örült, mind, mind ott voltak és nagyon szerették, hogy még egyszer, együtt lehetnek, mielőtt azok, a kik vándorutra ké-

szülnek, neki indulnak a világnak. Mikor már mind együtt voltak, egy kis tanácskozást tartottak, min kezdjék a multságot. Az éhes Veréb így szólt:

— Kell is azon tanácskozni! Hát hozzáfogunk a lakomához.

— No persze, felelt a vidám Tenge-

licze. Nem azért szokás társaságba gyűlni, hogy mindjárt csak együnk, hanem hogy kellemesen töltsük az időt.

— Nagyon igaz, szólt a Banka. Én azt indítványozom, hogy legelőször is a fiatalok mulattassanak minket öregeket; mutassák be, milyen ügyesek játé-

ban, röpülésben és más mindenféle produkezióban.

— Nagyon jó lesz, kiálták mindnyájan.

A fiatalok is jókedvűen fogtak hozzá; tetszett nekik, hogy az öregeket mulattathatják és kiki megmutathatja, milyen ügyes. Az öregek egy kis tisztáson körbe ültek az ágakra, a fiatalok pedig versenyt röptek, kergetőztek s más mindenféle bohóságot űztek, végre pedig a legügyesebbek kiálltak a tisztás közepére

és ott komédiát játszottak. (Lásd a képet a 154. lapon). Az egyik tótágast állt, a másik hátrafelé hajolva vette esőrébe az eledelt, megint mások egymáson ugráltak keresztül, de ugy, hogy röpülni nem volt szabad. Mind nagyon szép volt ez és a néző közönség tapsolt is annyit,



... RÁZENDITETT A LEGSZEBB NÓTÁIRA.
(Lásd a 156. lapon.)

hogy a kis műkedvelők egészen büszkék lettek rá.

— Nagyon szép volt, mondá a Banka.

— Igen ügyes gyerekek, tevé hozzá a komoly, szelid Csalogány.

— No bizony, mondá a Veréb vállvonogatva. Ér is az ilyen komédia valamit! Többet ér, ha jóízűen falatozunk. Én azt mondom, hogy most már fogjunk hozzá az evéshez.

— Mi jut eszébe! szólt a Csiz. Még nincs ideje. Még valami egyebet tehetünk.

— Ugyan mit? kérde a Veréb elégedetlenül.

— Hát egy kis hangversenyt rendezünk. Megkérjük Csalogány asszonyságot, énekeljen egy kicsit, majd mi többiek hallgatjuk.

— Ez nagyon szép lesz! Nagyon jó gondolat! kiálták mind.

Csalogány asszonyság nem kérte magát, tudván, hogy társaságban az a kedves, a ki szívesen járul hozzá a többiek mulattatásához. Fölállt egy ringó ágra és rázendített a legszebb nótáira. (Lásd a képet a 155. lapon.) A többiek is hozzáfogtak és olyan gyönyörű hangverseny zengett az erdőben, hogy a kik hallották, mai nap is emlegetik. Nem is hagyták egyhamar abba, csak mikor a lenyugodó nap intett, hogy nem sokára este lesz.

— Most már hozzáfoghatunk a lakomához, mondá Vörösbegy ur.

— No végre, csakhogy megértük valahára! szólt az éhes Veréb.

Pompásan izlett a lakoma, mert Vörösbegy asszonyság gondoskodott, hogy mindenki olyan eledelt találjon, a melyet

legjobban szeret. Nagy fáradságába került, míg összeszedte, de a ki vendégeket hív, annak nem szabad megijedni a fáradságtól. Meg is dicsérték nagyon a konyháját és ez bőséges jutalom volt neki.

Lakoma után az öregek barátságosan beszélgettek téli terveikről, a fiatalok pedig vígan táncoltak az ágak közt, a jó rigó fütyült nekik hozzá friss nótákat.

Végre beesteledett, a vendégek elbucsztak egymástól is, Vörösbegy urtól és családjától is, és megigérték egymásnak, hogy tavaszkor megint mindnyájan együtt lesznek és ennek örömeire akkor majd ismét nagy mulatságot rendeznek.

Ha közületek valakit meghívna, ugy-e megírjátok?

A TÖLGY ALATT.

(Képpel a címlapon)

ARANYOS táblába kötve
A „Kis Lap” évfolyama.
Hírháger ur műhelyében
Kötteté be nagy mama.

Már most ime együtt vannak
Elbeszélés, vers és cikkek;
Ily takaros foglalatban
Duplán kedves mindenik.

A szép kötetet forgatni:
Jöszte Gusztikám velem!
A vén tölgynek árnyékában
Több a gyönyör s figyelem.

SZÓREJTVÉNY.

6. 7. 8. A munkás nehezen várja,
8. 6. 7. 8. A léleknek ez hű párja,
3. 4. 3. A fáradt utas szereti,
3. 2. 3. 4. Ezt a zenész kineveti,
7. 6. 1. Nem jó, kivált, hogy ha mély,
1—8. Te szép város soká élj!

ZÁM.

ke-
eket
rad-
ony-
go-
lok
a jó
bu-
és
ak,
titt
ajd
ak,

LEVELEK.

Itt a posta !
A sok levelet meghozta ;
Nekem egyet,
Kettőt neked.
Ezt Fülöpke,
Amazt meg Emmáska küldte.

Ez Fügedből,
A másik Tátra-Füredről,
A harmadik meg Fülekről
Jött.



Összesen vagy öt ;
És ezek között
Egy a tengert is megjárta
Amig átjött Európába.



Ezt a Laczi bácsi írta,
Aki messze Abukirba
Negyedik
Éve már, hogy működik
A csatorna-építésnél.
Hála Istennek, hogy még él !
Ah, és végre
Szent Karácsony ünnepére
Ide haza lesz megint

Szaladok is véle gyorsan,
Hogy a kedveshírt meghozzam
Nagymamának,
Aki szicszakadva várja,
Bár megtérne valahára,
Mindnyájunknak jó bácsija.
Az ő derék László fia !
S most, hogy a sok levelet
Megolvastuk eleget.

Menjünk dolgozó szobánkba,
S valamennyire még máma
Legyen meg a felelet,
S tegyünk bele mindenülbe
Kéklő nefelejtseket.
Ez példázza,
Magyarazza :
Hogy arról, kit szeretünk,
Mi meg nem felejtkezünk !



A VÉGZETES ALMA.

— Kicsi beszély a kicsinyeknek. —

(Képpel a 159. lapon.)



ZSONNÁRA terítették, hozzá is ültek csakhamar mindnyájan és jóízűen fogyasztották a pompás kávé és süteményt. Csak Gusztika nem ült az asztalnál, ha-

nem a sarokba húzódva gubbaszkodott és szörnyű módon szomoru képpel nézte, hogy a többiek mily jó ízűen lakmároznak. Neki pedig ott kell ülnie és nézni.

Pedig nem büntetésből ült ott. Meketett volna az asztalhoz, részt kaphatott volna a jóból, de nem kellett neki. Ez pedig nagy szó, hogy Gusztikának nem kellett ozsonna, akármilyen csábitólag hivogatta is az illatos kávé és sütemény. Valósággal nem kellett neki, beteg volt.

Igen, ha tegnap délután okosabb és jobb szívű lett volna!

Kint járt-kelt tegnap az udvaron és meglehetősen unatkozott, mert testvére, Ninácska, a szomszédba ment bárátnőihez. Már épen arra gondolt Gusztika, hogy ő is oda megy, mikor megpillantotta Ferkót, az öreg béres fiát, ki kalapjában tartott valamit. Ez a valami pedig nem volt egyéb, mint egy csomó alma.

— De szép nagy almák! szólt Gusztika.

Nagyon megkivánta, és Ferkó észrevette ezt.

— Ha tetszik a kisasszonynak, vegyen belőle.

Könnyen adta Ferkó, mert csak úgy szedte össze a gyümölcsösben a szél által lerázott, éretlen almát. Gusztika jól tudta, hogy nem szabad neki effélét elvennie, még kevésbé megenni; de mohósága erőt vett rajta, kiválasztotta a kalapból a két legnagyobb almát. Ferkó odább ment, Gusztika pedig a kertbe sietett.

Alig hogy eltűnt a bokrok mögött, a nevét kiáltozta valaki.

— Gusztika! Itt vagy? Gusztika!

A kis leány boszusan dörmögé:

— Ez Ninácska... ugyan minek is jött haza... ha most rám talál, elárul... vagy legalább is neki kell adnom az egyik almát... pedig én nem adom, magamnak szereztem...

Elbujt a legsűrűbb bokorba. Ninácska szerte járt a kertben és folyvást kiáltozott:

— Gusztika! De hát hol vagy? Jöjj hamar! Mondok valamit!

De Gusztika meglapult a bokorban, lélekzeni is alig mert.

— Csak kiabálj, gondolá. Bizonyosan látta, hogy almát kaptam és most mindjárt osztolni akar! No persze! Nem adok neki, megeszem magam, és miért is adnék?

Ninácska, miután még egy ideig kiáltozott, végre elment és Gusztika hozzáfogott a tilos ozsonnához. Mikor először beleharapott, ugyancsak elnyult az arca, mert az az éretlen alma savanyu volt, mint a vaczkor. Hamarjában azt is gon-

dolta Gusztika, hogy legjobb lesz eldobni, de torkossága győzött.

— Azért is megeszem... nem adtam belőle Ninácskának... azért nem adtam, mert magam akarom megenni... meg is eszem mind a kettőt, csak azért is.

Mire az elsőt megette, úgy elvált a foga belé, hogy azt sem tudta, van-e még foga. De azért csak neki fogott a másik almának. Mert hát mit csináljon vele? El nem dobhatja... másnak pedig nem adja... meg kell azt enni, ha már megvan.

És megette. Mire elkészült, megvallotta magának, hogy ez bizony rettentően rossz volt... no de se baj... legalább titokban evett, az pedig nagyon tetszett neki. Nem tudja még Ninácska sem.

Előbujt és tovább őgyelgett, de maga sem tudta mért, nem valami jól érezte magát. Azt hitte, hogy csak unatkozik. Pedig egészen más volt a baja.

Már esteledett, mikor megint előkerült Ninácska, jókedvűen, kipirult arczal.

— Jaj Gusztika, de kár, hogy nem tudtalak megtalálni. Pedig annyira kerestelek.

— Ugyan mért? kérdé Gusztika gyanakvólag.

— Hát, hogy velünk mulass. Olyan pompásan töltöttük a délutánt. Képzeld csak, kint ozsonnáltunk a mezőn mindnyájan.

— Kik mindnyájan?

— Irénke, Mariska, meg én. Hiszen tudod, Irénkeékhez mentem, ott egy kicsit beszélgettünk, aztán eszünkbe jutott, hogy majálist fogunk játszani, kimegyünk a kert mögé a mezőre. Irénkének van

gyönyörű kis kávé-készlete: kanna, findsák... tudod, születésnapjára kapta a szép bábuval. Most megkérte a mamáját, adjon nekünk ozsonnát és a jó nénike adott hideg kávé, süteményt. Ezt mind kivittük és a pázsiton ozsonnáltunk. Oh, olyan mulatságos volt és olyan pompásan izlett a piczike findsákból! Há-

romszor-négyszer is megtöltöttük. Szerettük volna, ha te is velünk jössz; haza szaladtam, hogy meghivjalak, de nem találtalak.

Gusztika nem felelt, de kezdett nagyon boszankodni magára. Az már bizonyos, hogy sokkal mulatságosabb és jobb lett volna Ninácskával ozsonnálni, mint ott a bokorban azt a hitvány savanyu almát rágni; szinte borzadt, mikor rá gon-



... POMPÁSAN IZLETT.

dolt, milyen rossz volt. No de legalább ne tudja senki, mennyire pórul járt azzal, hogy nem hallgatott Ninácska hívására.

Hanem abban csalódott, ha azt hitte, hogy ez titok maradhat. Megtudták biz azt, még pedig ő maga árulta el. Mert mire a vacsora ideje elérkezett, Gusztika már annyira rosszul volt, hogy mindenkinek szembe tűnt, a mama persze leghamarább észre vette. Az orvos, kit előhívtak, mihamar kitalálta, hogy a beteg valami ártalmasat evett s Gusztika kénytelen volt megvallani az egész históriát.

Még másnap is rosszul volt, meg szomorú is hozzá. Nem kellett neki a legjobb csemege sem, pedig úgy sajnálta, hogy nem ehetik belőle.

— Az a haszontalan, hitvány alma! sóhajtá. Az az oka mindennek.

Erre a mama így szól:

— Persze, az éretlen alma ártott meg, de bajodat magad okoztad s kétszeres hibáért lakolsz. Először is megszegted tilalmadat, de azután meg csufindulattal torkoskodtál, elbujtál, hogy ne kelljen, testvéreddel osztozni, sajnáltad tőle azt, amit eleinte jó csemegének gondoltál. Ha testvéri módon előmutattad volna, Ninácska bizony megóv az egészségtelen almától s vele mentél, jól mulattál volna.

Gusztika nem feledte ezt a keserves tapasztalást és akármije volt ezután, nem dugdosta önző módon a maga számára s nem sajnált osztozni testvérrével.

A »KIS LAP« XXIX. köt. 8-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Debreczen.“

Helyesen fejtették meg: Smidt Iona, Hollós Ödön, Stankovits Eugenia és Szi-

lárd, Milassin Lívia, Rausch Margit, Goldmann testvérek (kinek az írása ez? F. b.) Schütz Aladár és Lajos, Redlich Ella, Künstler Malvin, Kaufmann Artur és Gusztai, Horváth Mari, Dózsa Aranka, Kűszler Gizella, Falcione Sarolta, Kell Lajos és Mihály, Pösel Gizella, Éder Ágoston, Kollarits Béla, Agoraszto Melanie, Fischbein Sándor, Egressy Artur és Sándor, Goldberger Hugó, Schüller Olga, Tutsek Ella, Hubert Czilka, Sári és Lipót, Neuhold Kornél, Szász Pirooska, Krausz Aranka, Nyáry Miklós, Svachulay Márta és György, Róka Ilonka, Berger Helén, Székely Aladár, Kherndl Ida és Adél, Vácsi Margit, Czeiner Mariska, Werkner Rikhard, Merza testvérek, Ernst Miklós, Kohn Borcsa és Janka, Kanitz Gizella és Judit, Könczey Mariska, Leitner Margit, Pete Janka, Engelmán testvérek, Zágler Irén, Karakasevicz Jozefin, Schwartz Józsi, Tavasz Erzsé és Bandi, Vasánits Kornélia, Rosenberg Emma, Pirnitzer Ella és Gyula, Benke Nándor, Csanádi Béla, Czeck Irén és Róza, Hertz Ilka, Berta és Aranka, Kiss Emma, Keresztes Ilonka, Dénes Ödön, Unátyinszky Leona, Rápolti Mariska, Latkóczy Etelka, Jablonszky Jolán, Procopius Gerda, Apponyi Adél, Tigermann Margit és Nándor, Perényi Józsi és Géza, Jónás Eszti, Vilma és Fridelka, Sánta Irénke és Etel, Richtezeit testvérek, Szent Margit és Lajos, Schneider Etelka és Imre, Kalavszky Mariska, Kaufmann Lujza, Osváth Margit, Reitmann Hermin, Weisz Béla és Kornél, Weldin Vilmos, Máday Andor, Danczkai Sarolta és Antika, Láng Franciska (máskor gondosabban írj: F. b.) Mekler Bódog és Oszkár, Lichtschein Luiza, Mayer Irén és Gizella, Strasser Katinka és Adél, Somssich Tihamér és Ödön, Berkó Eszti és Antika, Schwartz Berta, Irén és Józsi, Madarász Adeline és Andor, Kalocha Dóri, Fájth Álmos, Wolfner Józefine és Honora, Mindszenti Árpád.

*

A »KIS LAP« XXIX. köt. 8-ik számában közölt találós mesék megfejtése:

„Az ökör egyik oldalára sem fekszik. A szürke lónak löszöre van legtöb.“

Helyesen fejtették meg: Kiss Emma, Perényi Józsi és Géza, Unátyinszky Leona, Éder Ágoston.

*

A »Kis Lap« XXIX. köt. 7-dik számában közölt betűrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Jablonszky Jolán, Czeiner Mariska, Cséfalvay Géza, Osváth Margit, Weldin Vilmos.